

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 27Csp/82/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414209701
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Mazúchová
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2021:6414209701.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudkyňou JUDr. Adrianou Mazúchovou, v právnej veci žalobcu B. X., A.. XX.XX.XXXX, W. Ž. XXX, XXX XX Ž., štátny občan SR, zastúpeného právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 1.252,91 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.252,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.252,91 € od 21.07.2014 do zaplatenia , a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 04.08.2014 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.252,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo žalovanej sumy od 21.07.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalovanú sumu žiadal priznať z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe uzavretej zmluvy o úvere č.609600014 zo dňa 01.12.2009 došlo zo strany žalovaného k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 800,-Eur, ktoré sa žalobca zaviazal vrátiť spolu s dohodnutou odplatom vo výške 772,-Eur v 12 mesačných splátkach, počnúc dňom 09.01.2010. Ročný úrok tak predstavoval viac ako 96,5 %. Poskytnuté finančné prostriedky použil žalobca na osobné potreby. Žalobca namietal, že uzavretá zmluva neobsahuje viacero zákonných náležitostí podľa § 4 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to ročnú percentuálnu mieru nákladov, úrokovú sadzbu, termín konečnej splatnosti úveru, vzhľadom na čo sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutých finančných prostriedkov vo výške 800,-Eur bez úrokov a poplatkov v zmluve označených ako odplata. Žalobca žalovanému uhradil celkovú sumu 2.052,91 Eur, teda o 1.252,91 Eur viac ako mal žalovaný nárok. Na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu v celkovej sume 1.252,91 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi zaplatenou sumou a sumou poskytnutých finančných prostriedkov, na ktorej vrátenie mal žalovaný nárok (istiny úveru). Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný napriek výzve žalobcu, v ktorej mu bola poskytnutá lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia do 06.07.2014 dlžnú sumu nevrátil, uplatnil žalobca okrem nároku na zaplatenie žalovanej sumy aj nárok na úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne, a to odo dňa 21.07.2014.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko mal za to, že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného uzavretú zmluvu o úvere nemožno posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch,

a preto uzavretá zmluva nemusí obsahovať údaj o RPMN, resp. ani ostatné žalobcom namietané náležitosti. Žalobca vstupoval do zmluvného vzťahu ako podnikateľ, nie ako spotrebiteľ, preto uzavretú zmluvu nemožno považovať za spotrebiteľskú. Žalovaný zároveň na svoju obranu vzniesol námietku premlčania, v ktorej poukázal na to, že nárok uplatnený žalobou na súde dňa 04.08.2014 sa premlčal v subjektívnej premlčacej lehote, a to dňa 21.12.2013. Vo vyjadrení k žalobe vzniesol žalobca aj námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu, a to z dôvodu, že žalobcovi nemožno priznať postavenie spotrebiteľa.

3. Prvýkrát o nároku žalobcu rozhodol súd rozsudkom č.k. 12C/129/2014-34 zo dňa 25.05.2015, ktorým podanej žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorému Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 17Co/698/2015-55 zo dňa 29.02.2016 vyhovel, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní neaplikoval správny právny predpis, keď namiesto zákona č.258/2001 Z. z., nesprávne aplikoval zákon č.129/2010 Z. z. Okrem uvedeného bola vadou konania aj skutočnosť, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania uplatneného nároku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom súdu prvej inštancie uložil vysporiadať sa so vznesenou námietkou premlčania, posúdiť spornú zmluvu podľa zákona č.258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a vysporiadať sa aj so vznesenou námietkou miestnej nepríslušnosti súdu na konanie v súvislosti so vznesenou námietkou proti postaveniu žalobcu ako spotrebiteľa.

4. Druhýkrát o nároku žalobcu rozhodol súd rozsudkom č.k. 12C/129/2014-122 zo dňa 06.10.2016, ktorým podanej žalobe opätovne vyhovel a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania. Aj proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, ktorému Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 17Co/147/2017-161 zo dňa 25.04.2018 opätovne vyhovel, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie spotrebiteľský charakter uzavretej úverovej zmluvy vyvodil predčasne, preto napadnutý rozsudok zrušil a súdu prvej inštancie uložil v ďalšom priebehu konania vytvoriť žalobcovi procesný priestor na preukázanie jeho tvrdení o účele a postavení žalobcu v spornej zmluve o úvere.

5. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd vyzval žalobcu na preukázanie tvrdení, že pri uzatváraní zmluvy o úvere mal postavenie spotrebiteľa. Následne súd postúpil vec na rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava I, ktorý s postúpením nesúhlasil a v súlade s § 43 ods. 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) predložil spis za účelom rozhodnutia o miestnej príslušnosti nadriadenému súdu. Uznesením č.k. 15NcC/7/2019-221 zo dňa 30.04.2019 Krajský súd v Bratislave rozhodol, že nesúhlas Okresného súdu Bratislava I s postúpením veci je dôvodný. Po vrátení veci tunajšiemu súdu bola súdnemu spisu pridelená nová spisová značka 27Csp/82/2019 a po odchode zákonného sudcu bola vec náhodným výberom prerozdelená do senátu 23.

6. Na prejednanie žaloby súd nariadil pojednávania na deň 06.11.2020 a 19.02.2021, na ktoré sa žalovaný nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil a výslovne súhlasil, aby sa pojednávania konali v jeho neprítomnosti. Keďže dôvody na odročenie pojednávania podľa § 183 CSP splnené neboli, súd podľa § 180 CSP rozhodol o pojednávani v neprítomnosti žalovaného a podanú žalobu za účasti žalobcu prejednal v neprítomnosti žalovaného.

7. Súd vo veci po oboznámení s obsahom súdneho spisu vykonal dokazovanie oboznámením obsahu žaloby s prílohami, najmä zmluvou o úvere, výzvou na vrátenie žalovanej sumy, písomnými podaniami a pripojenými listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, vydanými rozhodnutiami, výsluchom žalobcu a predvolaného svedka, zároveň sa oboznámil s obsahom pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 9C/100/2016 a v súlade s § 151 ods. 1 CSP rozhodol na základe nesporných skutkových tvrdení a listinných dôkazov založených v súdnom spise. Súd zistil tento skutkový a právny stav.

8. Z predložených a vykonaných dôkazov súd zistil, že dňa 01.12.2009 uzavrel žalobca ako dlžník so žalovaným ako veriteľom zmluvu o úvere č.609600014, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi pri podpise zmluvy finančnú hotovosť vo výške 800,-Eur, ktoré sa žalobca zaviazal vrátiť a zaplatiť príslušný poplatok vo výške 772,-Eur, t.j. žalobca sa zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 1.572,-Eur v 12-

tich mesačných splátkach po 131,-Eur, počnúc dňom 09.01.2010. Osobitným podpisom žalobca potvrdil prevzatie finančnej hotovosti dňom 01.12.2009. Zo zhodných vyjadrení strán a písomného vyjadrenia žalovaného na č.l. 94 spisu súd zistil, že žalobca žalovanému na základe uzavretej zmluvy o úvere uhradil v splátkach celkovú sumu 2.052,91 Eur, a to dňa 14.01.2010 uhradil prvú splátku vo výške 131,-Eur, dňa 15.06.2010 druhú a dňa 06.05.2011 tretiu splátku po 128,-Eur, dňa 13.09.2011 uhradil žalobca štvrtú splátku vo výške 131,-Eur a dňa 21.12.2011 uhradil žalobca poslednú piatu splátku vo výške 1.534,91 Eur. Celkovo tak žalobca žalovanému uhradil sumu 2.052,91 Eur. Výzvou zo dňa 01.07.2014 vyzval žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.252,91 Eur v lehote do 06.07.2014.

9. Uzavretie zmluvy o úvere, poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcovi vo výške 800,-Eur, ani celkovo uhradená sumy vo výške 2.052,91 Eur neboli medzi stranami sporné. Žalovaný vo svojich vyjadreniach nespochybnil ani tvrdenie žalobcu o doručení výzvy zo dňa 01.07.2014 na vydanie bezdôvodného obohatenia, vzhľadom na čo súd aj toto skutkové tvrdenie s poukazom na § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné.

10. Spornou medzi stranami sporu zostala otázka posúdenia právneho postavenia žalobcu pri uzatváraní zmluvy o úvere, keďže žalobca bol v uzavretej zmluve označený nielen menom a priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, ale aj IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia. Žalobca v priebehu konania zotrval na tvrdení, že zmluvu uzatvoril v postavení spotrebiteľa. Žalovaný naproti tomu trval na tvrdení, že uzavretá zmluva nemá spotrebiteľský charakter, preto ani nemusí obsahovať náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom na čo k vzniku bezdôvodného obohatenia nedošlo.

11. Z výpovede žalobcu, potvrdenej výpoveďou obchodnej zástupkyne žalovaného, Y. X., ktorá bola v konaní vypočutá ako svedok, súd zistil, že zmluvný formulár zmluvy o úvere vypísala obchodná zástupkyňa žalovaného a žalobca ho len podpísal na vyznačených miestach podľa pokynu obchodnej zástupkyne. Z výpovede obchodnej zástupkyne žalovaného súd ďalej zistil, že na okolnosti podpisu predmetnej zmluvy sa presne nepamätá, no jej úlohou bolo len spísať žiadosť o úver, odoslať ju na regionálnu kanceláriu, kde pracovníčky žalovaného schvaľovali úvery a následne po schválení žiadosti, jej bola zaslaná zmluva na podpis s klientom. Z výpovede svedka ďalej súd zistil, že prax bola taká, že ak v regionálnej kancelárii pri schvaľovaní zistili, že žiadateľ má živnosť, tak sa potom uzatvárala zmluva na živnosť s uvedeným IČO-m.

12. Z pripojeného súdneho spisu tunajšieho súdu sp.zn. 9C/100/2016 súd zistil, že podľa svedeckej výpovede obchodnej zástupkyne žalovaného bolo bežnou praxou, ktorú používala spoločnosť Pohotovosť pri uzatváraní zmlúv, že pokiaľ žiadateľ o úver, ktorý mal vydané živnostenské oprávnenie mal záujem o poskytnutie spotrebiteľského úveru, požadovali do zmlúv doplniť údaje týkajúce sa jeho živnostenského oprávnenia, a to aj pri spotrebiteľských úveroch.

13. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

14. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, založený uzavretou zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským, kde žalovaný vystupuje ako dodávateľ a žalobca ako spotrebiteľ. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že uzavretá zmluva je vo svojej podstate zmluvou o úvere podľa § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) a predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah podľa § 261 ods. 3 písm. d) ObchZ, na ktorý sa neaplikujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Z obsahu uzavretej zmluvy a okolností, za ktorých k jej uzavretiu došlo, je zrejmé, že predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalobcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatváraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Uzavretá zmluva je podľa svojho obsahu tzv. typovou formulárovou zmluvou, nakoľko jej znenie bolo predtlačené na formulári, do ktorého strany sporu len vpísali chýbajúce údaje. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca nemohol obsah zmluvy nijako ovplyvniť. Formulárové zmluvy žalovaný opakovane používal pri poskytovaní finančnej hotovosti svojím klientom. Len samotné tvrdenie žalovaného a odvolávanie sa na zaškrtnutím označený účel poskytnutia úveru samo osebe neumožňuje vyvodiť záver, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Súd má za to, že právny vzťah medzi stranami sporu, založený uzavretou zmluvou, je

spotrebiteľským vzťahom, preto je ho potrebné posúdiť aj podľa ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) o spotrebiteľských zmluvách a zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), a to s prihliadnutím na právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy o úvere. Tzv. spotrebiteľské zmluvy, i keď sú upravené v Občianskom zákonníku, totiž nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len výlučne na občianskoprávne vzťahy, ale príslušné ustanovenia je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, a to bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko z uzavretej zmluvy je zrejmé, že ju uzatvoril žalovaný ako dodávateľ v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. podnikateľskej činnosti a žalobca ako fyzická osoba, označená menom, priezviskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, ktoré nie sú verejne dostupné a predstavujú osobný údaj, ktorý žalovaný nemal možnosť získať iným spôsobom ako priamo od žalobcu. Takéto údaje (rodné číslo a číslo občianskeho preukazu) podnikateľa vstupujúci do zmluvných vzťahov nemajú dôvod uvádzať. Hoci žalobca bol v predmetnej zmluve označený zároveň aj IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia, tieto údaje sú, na rozdiel od rodného čísla a čísla občianskeho preukazu, verejne dostupné a zistiteľné z verejných registrov. Súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj svedeckú výpoveď obchodnej zástupkyne, ktorá potvrdila, že údaje, vrátane rodného čísla a čísla občianskeho preukazu vpísala do zmluvy osobne, ako aj skutočnosti, ktoré súd zistil pri svojej rozhodovacej činnosti, a ktoré vo svojej svedeckej výpovedi opísala obchodná zástupkyňa v konaní vedenom pod sp.zn. 9C/100/2016, z ktorých mal súd preukázané, že bolo bežnou obchodnou praxou žalovaného pri vyplňaní formulárových zmlúv dopĺňať k označeniu dlžníkov identifikovaných ako spotrebiteľov rodným číslom, ktoré žalobca získal od žiadateľa o spotrebiteľský úver aj údaje zistené z verejne dostupného živnostenského registra. Keďže formulárové znenie zmluvy pripravil žalovaný, ktorý do neho prostredníctvom svojho obchodného zástupcu vyplnil aj údaje týkajúce sa označenia dlžníka, skutočnosť, že žalovaný označil dlžníka okrem rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, ktoré nie sú verejne dostupné, aj verejne dostupným IČO-m a číslom živnostenského oprávnenia, je nutné, a aj logické, vykladať v neprospech žalovaného, ktorý takúto dvojakosť označenia žalobcu spôsobil. Za tejto situácie neobstojí tvrdenie žalovaného, že uzavretá zmluva nemá spotrebiteľský charakter a žalovaný konal v dobrej viere v označenie dlžníka, keďže toho žalovaný označil dvojakým spôsobom (ako fyzickú osobu spotrebiteľa, a aj ako fyzickú osobu podnikateľa). Pri hodnotení charakteru uzavretej zmluvy o úvere sa súd preto stotožnil s tvrdením žalobcu a dospel k záveru, že uzavretá zmluva o úvere je zároveň spotrebiteľskou zmluvou. Súd preto zároveň nepovažoval za hodnoverné tvrdenie žalovaného, že žalobca vstúpil do zmluvného vzťahu ako podnikateľ.

15. Žalobca tvrdenie žalovaného o účele poskytnutého úveru poprel, keď žalobca na rozdiel od žalovaného tvrdil, že úver mu bol poskytnutý na osobné potreby. Aj toto tvrdenie strán tak zostalo medzi stranami sporné. V uzavretej zmluve bolo zaškrtnuté políčko „podnikanie“. Aj z tohto dôvodu žalovaný nepovažoval úver za spotrebiteľský. Súd sa po právnom posúdení veci nestotožnil s obranou žalovaného založenou na tvrdení, že sa v danom prípade nejednalo o spotrebiteľský úver. Pokiaľ ide o vyhlásenie na aký účel sú finančné prostriedky poskytnuté, zmluva obsahuje len 4 možnosti, a to na výkon - 1. zamestnania, 2. povolania, 3. podnikania alebo 4. iný účel. Z rozhodovacej praxe je súdu známe, že praktiky žalovaného sa stali predmetom preskúmania súdov i správnych orgánov, napr. Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI). Rozhodnutím Ústredného inšpektorátu SOI zo dňa 27.05.2013, číslo SK/0755/99/2012, SK/0756/99/2012 mu bola uložená pokuta pre porušenie zákazu nekalých obchodných praktík v súvislosti so zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho presvedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania spotrebiteľa. V rozhodnutí sa pritom poukazuje na neexistenciu možnosti pre spotrebiteľa vyznačiť svoju požiadavku poskytnúť spotrebiteľský úver. Absencia tejto možnosti poukazuje sama o sebe na snahu veriteľa neposkytnúť spotrebiteľské úvery a priori. Toto tvrdenie oprel správny orgán o vyjadrenie Národnej banky Slovenska zo dňa 06.05.2013, z ktorého vyplýva, že podľa vyhlásenia posledný poskytnutý spotrebiteľský úver touto spoločnosťou bol v roku 2008. Krajský súd v Prešove rozhodnutím z 26.05.2011, sp. zn. 6Co/84/2011 vyslovil, že konanie, ktorým sa presvedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov, s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru, účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/2009 ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú praktiku a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praktiky, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá

praktika sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi. Ako už súd uviedol v predchádzajúcom bode rozsudku, súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že bola bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných zmlúv snaha označiť povinného ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (ak dlžník nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo vyznačiť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania. Žalobca ako spotrebiteľ absolútne nemal a nemohol mať vedomosť, čo zaškrtnutie daného políčka znamená a má spôsobiť. V konaní žalobca poprel nielen tvrdenie žalovaného o účele úveru, keď uviedol, že peniaze použil na osobný účel, ale poprel, že by účel použitia poskytnutých prostriedkov v zmluve vyznačil zaškrtnutím kolónky „podnikanie“. Ako už súd uviedol, v prípade poskytnutia prostriedkov na účel podnikania by neexistoval racionálny dôvod pre označenie žalobcu rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, t.j. ako spotrebiteľa, keďže podnikatelia sa týmito identifikačnými znakmi v právnych vzťahoch neoznačujú. Z vykonaného dokazovania nemá súd za preukázané, že by žalobca čerpal finančné prostriedky na účely podnikania. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že finančné prostriedky boli poskytnuté na výkon podnikania, ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, t.j. dodávateľa, v tomto prípade žalovaného (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 23.02.2010, č.k.10CoE/5/2010-46 alebo rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25.06.2015, č.k.16Co/1404/2014, rovnako rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13Co/256/2018-236 zo dňa 12.12.2019). Zároveň mal súd z výpovede obchodného zástupcu preukázané, že zmluvu vyplnil obchodný zástupca, pričom žalobca vyplnenú zmluvu len podpísal. Vyznačením účelu poskytnutia finančných prostriedkov zo strany žalovaného tak išlo o nekalú obchodnú praktiku, keď chcel zmluvu vylúčiť z režimu ochrany spotrebiteľa. Vo vyhlásení určil na výber účelu úveru až 3 varianty zárobkovej činnosti (zamestnanie, podnikanie, povolanie) a následne iný účel. Bežný spotrebiteľ ako slabšia strana zmluvy, zväčša nevie na čo sú žalovanému také údaje (resp. aké následky má takto označený účel úveru), nevie čo sa rozumie spotrebiteľským úverom. V dôsledku nekalých obchodných praktík žalovaného pri určovaní účelu poskytnutia finančných prostriedkov súd uzavrel, že zmluvu aj z tohto dôvodu bolo potrebné považovať za spotrebiteľskú. „Vyznačenie“ možnosti spôsobu použitia finančných prostriedkov samo osebe neumožňuje vyvodiť záver, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, najmä v prípade, keď v uzavretej zmluve je žalobca označený menom, priezviskom, rodným číslom, bydliskom a číslom občianskeho preukazu, t.j. verejne nedostupnými osobnými údajmi, a teda z uvedených údajov nevyplýva, že by žalobca ako fyzická osoba pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že žalovaný používal takúto nekalú praktiku pri uzatváraní zmlúv, ktorých obsah mal nasvedčovať tomu, že sa jedná o zmluvu medzi podnikateľmi. Vzhľadom na uvedené súd preto dospel k záveru, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou je spotrebiteľský a obranu žalovaného, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, súd posúdil ako nedôvodnú.

16. Pri právnom posúdení veci súd aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia právnych predpisov:

Podľa § 497 ObchZ, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 OZ, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 658 ods. 2 OZ, pri nepeňažnej pôžičke možno dojednať namiesto úrokov plnenie primeraného väčšieho množstva alebo vecí lepšej akosti, spravidla toho istého druhu.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú priemernú mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere; zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 45 ods. 1 OZ, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 107 ods.1, 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

17. Čo sa týka právneho posúdenia uzavretej zmluvy, súd túto posúdil ako zmluvu o pôžičke podľa § 657 OZ, na ktorú zároveň aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu predloženej zmluvy má súd preukázané, že uzavretá zmluva neobsahuje dojednanie povinnosti dlžníka zaplatiť úroky, čo je podstatná náležitosť úverovej zmluvy podľa § 497 Obchodného zákonníka. Formulácia uvedená v zmluve, podľa ktorej sa dlžník zaväzuje zaplatiť veriteľovi poskytnutú sumu zvýšenú o príslušný poplatok, záväzok dlžníka zaplatiť úroky nezakladá. Dojednanie o zaplatení poskytnutej sumy zvýšenej o príslušný poplatok, ktoré je uvedené v zmluve, platné dojednanie povinnosti zaplatiť úroky nepredstavuje. Zmluvou o úvere, ktorá má konsenzuálny charakter, sa veriteľ zaväzuje poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a dlžník sa zaväzuje tieto vrátiť spolu s úrokom. Z obsahu uzavretej zmluvy je zrejmé, že na rozdiel od zmluvy o úvere, ktorá má konsenzuálny charakter, boli žalobcoví peňažné prostriedky odovzdané v hotovosti pri podpise zmluvy. Preto má súd za to, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá ma na rozdiel od konsenzuálnej zmluvy o úvere, reálny charakter. Dojednanie o výške príslušného poplatku, ktorý predstavuje odplatu za poskytnutie peňažnej hotovosti, súd posúdil ako dojednanie neplatné, v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Pri peňažnej pôžičke odplatu predstavujú úroky, ktoré je možné dojednať podľa § 658 ods. 1 OZ. Zaplatenie úrokov však v zmluve dojednané nebolo. Plnenie primeraného väčšieho množstva podľa § 658 ods. 2 OZ možno dojednať len pri nepeňažnej pôžičke. Preto pokiaľ žalobca žalovanému plnil nad rozsah poskytnutých peňažných prostriedkov a žalovanému uhradil aj príslušný poplatok, plnil tak z neplatného právneho úkonu (dojednania o povinnosti zaplatiť príslušný poplatok), čím na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Súd má za to, že dojednanie „príslušného poplatku“ za poskytnutie peňažnej hotovosti takmer vo výške sumy poskytnutých peňažných prostriedkov, nie je s prihliadnutím na časovú dĺžku poskytnutia peňažných prostriedkov (12 mesiacov) v súlade s dobrými mravmi a takéto dojednanie súd posúdil s poukazom na § 41 v spojení s § 39 OZ pre rozpor s § 3 ods. 1 OZ ako neplatné. Žalovanému tak vznikol nárok len na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov. Pre úplnosť súd dodáva, že dojednanie o záväzku uhradiť „príslušný poplatok“ neobstojí ani podľa § 499 Obchodného zákonníka, a to s poukazom na § 53 ods. 6 OZ, keďže v danom prípade nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere, ale právny vzťah založený uzavretou zmluvou súd posúdil ako spotrebiteľskú pôžičku podľa § 657 OZ.

18. Vzhľadom na záver súdu o spotrebiteľskom charaktere uzavretej zmluvy súd podrobil zmluvu jej prieskumu z hľadiska súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv. Zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho pre spotrebiteľa vyplývajú, aby mohol spotrebiteľ posúdiť výhodnosť, či nevýhodnosť poskytovaného úveru. Obranu žalovaného, že zmluva sa spravuje výlučne právnou úpravou Obchodného zákonníka, preto nemusí obsahovať náležitosti podľa zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd s poukazom na dôvody uvedené v bode 14 a 15 nepovažuje za dôvodnú. Súd má za to, že v uzavretej zmluve absentujú obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2, písm. g) - konečná splatnosť úveru, h) - ročná úroková sadzba, j) - RPMN a k) - priemerná hodnota RPMN,

zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto súd poskytnutý spotrebiteľský úver posúdil s poukazom na § 4 ods. 3 ako bezúročný a bez poplatkov.

19. Keďže dojednanie o povinnosti zaplatiť „príslušný poplatok“ súd posúdil ako neplatné a zároveň poskytnutý spotrebiteľský úver súd považuje za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný mal preto voči žalobcovi nárok len na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 800,-Eur. Keďže žalobca uhradil žalovanému celkovú sumu 2.052,91 Eur, plnenie, ktoré žalovaný v postavení veriteľa prijal nad rámec poskytnutej istiny predstavuje s poukazom na § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodné obohatenie vzniknuté prijatím plnenia bez právneho dôvodu, ktoré musí žalovaný s poukazom na § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať žalobcovi, ktorý je v konaní aktívne vecne legitimovaný s poukazom na § 456 Občianskeho zákonníka. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.252,91 Eur, ktorá predstavuje plnenie poskytnuté žalovanému nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov (istiny). Medzi stranami nebola sporná výška poskytnutých peňažných prostriedkov, ani suma, ktorú žalobca žalovanému uhradil. Keďže žalobca uhradil žalovanému viac, vzniklo tak na strane žalovaného v rozsahu nad istinu poskytnutých peňažných prostriedkov bezdôvodné obohatenie, na ktorého vydanie súd zaviazal žalovaného.

20. Okrem žalovanej sumy žalobca požadoval priznať aj úroky z omeškania, a to odo dňa 21.07.2014. Z predloženej výzvy zo dňa 01.07.2014 mal súd preukázané, že táto bola žalovanému doručená dňa 01.07.2014 a žalobcom dodatočne poskytnutá lehota na plnenie žalovanému uplynula dňa 06.07.2014. Žalovaný sa tak dostal do omeškania dňom 07.07.2014, toto omeškanie stále trvá, preto má žalobca v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 1.252,91 Eur odo dňa 07.07.2014 až do zaplatenia.

21. Podľa § 517 ods. 1 OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávajúci predpis, ktorým je nariadenie vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov. Podľa § 3 ods. 1 v spojení s § 10c vládneho nariadenia, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 11.06.2014 bola 0,15 % ročne. Vzhľadom na uvedené, súd s prihliadnutím na viazanosť rozsahom podanej žaloby (§ 216 CSP) priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo žalovanej sumy, počnúc dňom 21.07.2014 až do zaplatenia.

22. Pre posúdenie výšky priznaných úrokov z omeškania je rozhodujúci časový okamih vzniku záväzkového vzťahu. V danom prípade k vzniku záväzku z bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného došlo dňa 21.12.2011 získaním úhrady po splatení istiny poskytnutých peňažných prostriedkov. Pre výšku úrokov z omeškania je bez právneho významu dátum uzavretia zmluvy 01.12.2009, ale pre posúdenie výšky úrokov z omeškania je rozhodujúce, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Súd má za to, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo dňa 21.12.2011 uhradením sumy 1.534,91 Eur, z ktorej čiastka 282,-Eur predstavovala ešte plnenie poskytnutej istiny a čiastka 1.252,91 Eur predstavovala plnenie nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov. K vzniku bezdôvodného obohatenia tak došlo až po splatení poskytnutých peňažných prostriedkov, pričom z predložených dôkazov a tvrdení strán sporu má súd preukázané, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo dňa 21.12.2011, kedy výška úrokov v zmysle § 3 ods. 1 v spojení s § 10c bola o 8 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. Súd posúdil aj žalovaným vznesenú námietku premlčania a dospel k záveru, že táto námietka bola vznesená žalovaným nedôvodne. Podľa § 100 ods. 1 OZ sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v zákone ustanovenej (§ 101 až 110), pričom na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Z vykonaného dokazovania a zhodných skutkových tvrdení strán má súd preukázané splácanie poskytnutého spotrebiteľského úveru, pričom výšku a termíny realizovaných úhrad strany nespochybovali. Predmetom žaloby tak bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo dňa 21.12.2011 uhradením žalovanej sumy nad rámec istiny poskytnutých peňažných prostriedkov. Pri posudzovaní premlčania súd aplikoval na

daný spotrebiteľský právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR, č.k. 3MCdo/14/2014 a 3MCdo/12/2014). Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa 107 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna (v ods. 1) a objektívna (v ods. 2). Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé, avšak len do tej miery, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej, ktorú nemožno prekročiť. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť v konaní nebol preukázaný, vzhľadom na čo je dĺžka objektívnej premlčacej doby v danom prípade 3 roky (§ 107 ods. 2) a plynie odo dňa, keď k nemu došlo, t.j. od dňa 21.12.2011, kedy došlo k uhradeniu sumy 1.534,91 Eur, z ktorej čiastka 1.252,91 Eur predstavovala plnenie nad rámec istiny poskytnutých peňažných prostriedkov. Keďže žaloba napadla na súde dňa 04.08.2014, je zrejmé, že 3 ročná objektívna premlčacia doba, odo dňa 21.12.2011 ešte neuplynula. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a podľa § 107 ods.1 OZ plynie odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe podporenej súdnou judikatúrou (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1Cdo/67/2011, publikované v Zbierke rozhodnutí pod č.22/2013; rovnako uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018) nie je rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti už skôr, ale rozhodujúce je, kedy sa o nich skutočne dozvedel. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní bezdôvodného obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr (napr. Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 51/2020, rovnako III. ÚS 43/2020). Zachovanie subjektívnej premlčacej doby má súd v danom prípade preukázané, nakoľko vykonaným dokazovaním mal súd z výsluchu žalobcu a jeho právneho zástupcu preukázané, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel pred Vianocami niekedy v decembri 2013 pri náhodnom stretnutí, na základe čoho sa v januári 2014 obrátila na svojho právneho zástupcu, ktorému udelila splnomocnenie dňa 03.01.2014. Z uvedeného súd vyvodil, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobca dozvedel niekedy v decembri 2013. Ohľadom uplatneného nároku tak začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno teoreticky vymedziť časovým obdobím medzi decembrom 2013 a dňom 03.01.2014, kedy sa žalobca kontaktoval s právnym zástupcom. Skorší začiatok plynutia 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby v konaní preukázaný nebol, na základe čoho súd dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok nie je premlčaný a žalobcom vznesená námietka premlčania nie je dôvodná. Žalovaný nesprávne vo svojej obrane stotožňuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej lehoty, z čoho vyvodzuje nesprávny záver o uplynutí premlčacej doby.

24. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie súd uložil žalovanému, aby súdom uloženú povinnosť splnil v lehote 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

25. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd mu preto priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval výrok v súlade s rozhodovacou praxou (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp.zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp.zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp.zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017) do povinnosti ich náhrady (II. výrok).

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Žiar nad Hronom, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Náležitosťou odvolania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP). Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis s prílohami zostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).